

El Llibre de Vendes

Segons una R. O. del dia 1 de Febrer, queda prorrogat fins al 15 del corrent el plaç per a que els comerciants i industrials compresos en l'obligació del Llibre de Vendes, declarin el volum de les efectuades durant l'any passat.

A la Secretaria de l'Ajuntament, faciliten els exemplars impresos de les declaracions jurades, i també anoten i registren les que han d'ésser enviades a la Delegació d'Hisenda.

CELONÍ: La única bandera de combat, el més gros partit, l'aconseguiràs posant per davant de totes les solucions el problema de la Beneficència.

El treball

En oposició a la crisi que durant l'any passat s'ha sentit tant aguda aquí, i també amb el malestar regnant en la classe obrera, notem que els treballs tornen a reprendre la supra-activitat perduda.

A la fàbrica de la llet condensada, davant de l'èxit conquerit amb la venda d'un nou tipus de pot (pfit), s'ha augmentat el personal, ocupant algunes persones més.

A la fàbrica de teixits Successors de S. Palà també dies enrera s'hi encabí més personal.

I a la de teixits d'En Rafel Vives, s'ha implantat fa uns dies els dos torns de treball.

CELONÍ: Si ets influent, aconseguiràs dels poders administratius i governamentals el màxim de concessions pel teu Hospital.

La festa de la Candelera

Dia esplèndid. Al matí es celebrà el tradicional Ofici amb la benedicció de les candeles.

Per la tarda a l'Ateneu hi hagué una audició de Sardanes a càrrec de l'orquestra cobla La Lira. Tot seguit escelebrà el Ball de Tarda que fou animat, i al vespre el corresponent Sarau.

També es donaren sessions de Cine al Recreo i al Mundial.

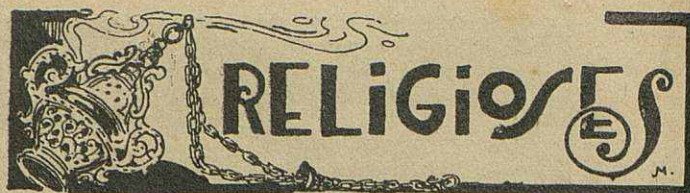
CELONÍ: Rebutja tots els pretextos que se t'oposin abans que l'Hospital de Sant Celoni porti una vida precària.

El temps

Després d'unes quantes glaçades que ens ha regalat el Pare Temps, hem arribat a la Festa de la Purificació. I allavors, emprant la ciència popular hem profetitzat:

«Si la Candelera plora,
el fred és fora;
i si la Candelera riu,
el fred es viu.»

Doncs, va riure de debò, amb un sol ben escalforador, pel què encara que el fred ens apreï al matí i al vespre, podem reaccionar entredia.

Comentari Litúrgic

Amb la dominica d'avui, anomenada de Septuagèsima, comença un nou temps o estació dintre l'any eclesial. Des de Nadal fins a la Candelera que venim adorant al Diví Nadó en el pessebre. Mes, ara, l'Església deixa de banda podríem dir, la vida de Jesús, hi posa com un parèntesi, per mostrar-nos nua i patètica, l'imatge de la vida de l'home damunt la terra. A Crist el suposa esdevingut ja un jove tot encisador en llur persona, d'una intel·ligència pleníssima, d'un cor tot amarat d'amor a l'humanitat, investit d'un grandíssim poder taumàtic i predicant arreu de la Palestina la nova llei. Clos aquest parèntesi, tornarà l'Església a reprendre la vida de Jesús, però, ometent la seva vida oculta de Natzaret i els triomfs de llur predicació, ens el farà entreveure, per un moment només, aclamat de les multituds, (diumenge de Rams), per abocar-nos tot d'una a llur vida dolorosa, (Setmana Santa) i fer-nos'el acompanyar de tribunal en tribunal fins al cim del Calvari.

Aquest nou temps que comença amb el que l'Església obre un parèntesi a la vida de Crist, és la Quaresma. Els tres diumenges que falten encara per entrar-hi i que comencen per la dominica d'avui o Septuagèsima són de preparació a la mateixa.

Ens anuncia avui l'Església que apropant-se la Quaresma cal preparar l'esperit a penitència, per què quan arribem a aquell temps poguem recollir fruits de veritable penediment. I per tal de fixar més la nostra atenció canvia el color verd dels ornaments pel morat, signe de penitència i suprimeix els clàssics cànctics de joia com l'*Al·leluia*, el *Glòria in excelsis* i el *Te Deum*.

Durant aquests dies de preparació ens ve a recalcar aquella sentència tant sapiguda de Job «lluita aferrissada és la vida de l'home damunt la terra». Ens recorda que el pecat ens ha convertit la terra, el paradís deliciós dels nostres primers pares en un camp d'espines i abrulls, a la humanitat sortida de les mans de Déu immortal, impassible i innocent en l'hospital de tots els dolors i en la resclosa de tots els vicis i a la vida de l'home damunt la terra en un veritable eixili, una vall de llàgrimes.

Però aquesta visió tràgica ens la mostra l'Església, no pas per tornar-nos pessimistes o porucs, més per què ens posi a to. Certament, que si ens creiem tastar una vida tota plena de dolceses, aquesta pintura de la crua realitat d'ella ens vindrà a desil·lucionar; i si jutjàvem la vida, fàcil, aquesta visió que ens la senyala com una lluita força treballosa, no ens farà refiar massa. Mes, no devem desanimar-nos esporuguits o pessimistes, puix també ens aboca l'Església un bon raig d'esperança fent-nos entrellucar el reialme dels cels, la nostra veritable pàtria. Llur possessió gloriosa ha d'ésser, però conquerida treballant de ferm en el compliment estricte de les nostres obligacions i procurant-nos una vida rica de mereixements i tota esmerçada en bones obres.

EMILI BONFILL